Ч. 134 (11.102). Львів, неділя 19. червня 1927. Гербова оплата кояінсово рукописів. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Несвоєчасні турботи.

Львів, 18. червня 1927.

Дві справи ворушать польський сойм, себ-то польські соймові партії: саморозвязання сойму з додатком про зміну виборчої ординації і самоврядне законодавство. Є це без сумніву одна з найбільших турбот польських партій, може навіть більша від зміни виборчої ординації до сойму. Важким тягарем лягла вона на польських „суверенів“.

Самоврядне законодавство теж має вже свою довгу і повчаючу історію. Про впорядкування самоврядного життя на території сучасної Польщі велися довгі балачки. На ділі — літами цілими нічого в тому напрямку не роблено. По суті, з польського централістично-нівеляційного становища не було в тому ніякої потреби. Бо Познанщина мала свої добре продумані пруські самоврядні закони і створені на їх основі самоврядні установи. На місце упривілеєного німецького елементу ввійшов упривілеєний польський. Чи може бути кращий вихід? Б. Конгресівці надано самоврядне законодавство, базуючи його на російському демократичному законодавстві з часів Керенського. На східні землі (українсько-білоруські) теж частинно поширено те саме демократичне законодавство з тою ріжницею, що воно здебільшого закостеніло на паперових розпорядках б. ген. комісаря східних земель Осмоловського. На ділі — в короткій добі дефензивної „стражи кресової“, а опісля в довгому хієно-пястівському періоді ніякого самоврядування на східних землях не було. Там неподільно панувала розхрістана „кресова“ бюрократія. В Зах. Галичині ще в 1919 р. переведено громадські вибори на основі австрійської виборчої ординації для громад з додатком четвертої загальної курії. Тільки у Сх. Галичині послідовно нищено всі признаки самоврядного життя, під патронатом „кресової“ бюрократії й „організацій народових“ заводячи безвідповідальну комісарщину з усіми її диктаторськими норовами і хижацькими інстинктами.

Таким чином на протязі довгого 9-літнього періоду польська національна територія жила повним (б. Конгресівка і Познанщина) або половинним (Зах. Галичина) самоврядним життям. Зате Сх. Галичина і Волинь віддана на експериментальну поталу „патріотичної“ бюрократії і „кресового лицарства“. Намагання знищити український громадський чинник, не допустити до ніякого вияву української громадської думки, не дати ніде найменшого голосу українському населенню на його рідній землі — ось що стримувало **всі польські партії** без винятку від висування питання про самоврядне законодавство. Навіть розпаношені і вкорінені централістичні тенденції, навіть змагання до однородного самоврядного законодавства для всієї сучасної польської держави не зрушили з місця найяркіших польських централістів, коли тільки виринала думка про самоврядне питання. Тут приноровлено повний „автономічний“ принцип до поодиноких провінцій сучасної Польщі: на польській національній території самоврядним життям кермувало польське громадянство, а на українсько-білоруській польська бюрократія, фашистівсько-реакційні „організації народові“ та їх прихвостні і ставленики.

Справа самоврядного законодавства булаб остала в сфері принагідних нешкідливих балачок, якби не минулорічний травневий переворот. Схиливши голову перед побідним диктатором, соймові партії попали в стан реформаційної горячки. Сподіваючись реформаторських кроків з боку уряду, партії не хотіли остати позаду. Конкуренційні забаганки соймових партій висунули на порядок дня самоврядне законодавство. Одночасно бажали вони перед можливими виборами до сойму принести своїм виборцям законодатний гостинець у формі одноцілих самоврядних законів, щоби виявити свою працездатність. Третім мотивом був страх перед мнимими федералістичними тенденціями марш. Пілсудського.

Польські партії, згинаючись у чотири погибелі перед побідником і навипередки даючи виконавчій владі бажані повновласти, виключили з них між іншим зміну адміністраційного поділу держави, зміну виборчої ординації до сойму і самоврядне законодавство. Страх перед неіснуючою примарою федералізму, автономізму і його сурогатів переміг навіть переляк перед диктатором. Рік правління маршалка Пілсудського наглядно доказав, що всі ті побоювання, це звичайні „страхи на ляхи“. А всеж таки вони й сьогодні апокаліптичною примарою зявляються перед польськими законодавцями і ведуть їх до боротьби за однородне самоврядне законодавство. Кажемо однородне самоврядне законодавство, хоч на ділі порозуміння між польськими партіями не спирається на ніякій однородности. Навпаки, „креси“ є вічною журбою всіх польських політичних чинників — від глухої ендецької реакції до гомінкого голословного демократизму пепесівців. Тільки ця перманентна журба заставила всі польські партії віддати самоврядування — в спільному проєкті — під нагляд і в залежність від політичної влади, щоби тим чином спинити самодіяльність самоврядних установ на українській національній території. Тільки ця важенна журба застановила всі польські партії до пепесівців включно „забезпечити“ права польської меншости на сході, не зважаючи на принціп пропорціональности. Таким чином навіть у рямках „однородного“ самоврядного законодавства, наскрізь неполітичного, як твердить польська преса, ростять польські партії квітки упривілеєности й „автономізму“ для... польської меншости. Випередити будучий сойм, який правдоподібно матиме й українське представництво зі Сх. Галичини, поставити українське населення перед довершеним фактом, закріпити привілеї польської меншости вже тепер, на всякий випадок, виминаючи завчасу можливі несподіванки — ось головне завдання всіх польських партій.

Тим треба пояснити настирливе домагання за скликанням „надзвичайної“ соймової сесії перед кінцем біжучої каденції польського сойму і вставлення на порядок дня самоврядних проєктів. Голова адм. комісії пос. Путек уже на понеділок скликав засідання цеї комісії для закінчення третього читання проєкту закону про сільську громаду. Одночасно під проводом маршалка Ратая відбулася нарада клюбових референтів самоврядних законів. Устійнено на ній, що **у всіх подробицях** самоврядних проєктів **осягнено порозуміння** та що справа цього законодавства є підготована до фіналізації на соймовій арені.

Видно, що самоврядне законодавство є пекучим питанням для польських партій та що за всяку ціну бажають вони довести його до законодатного здійснення ще в цьому соймі. Для безстороннього обсерватора є це справа більше, як дивна. Саме тоді, коли не лише на всьому просторі корінної Польщі, але навіть на „кресах“, хоч і на основі сорокатої виборчої ординації, відбуваються вибори до громадських і міських рад, польські партії всіми силами пруть до ухвалення нових самоврядних законів. Є це несвоєчасні, спізнені або передчасні турботи польської більшости, щоб на всякий випадок загнуздати „інородців“ своїми штудерними законами.

Українське громадянство стоїть на тому становищі, що в теперішньому моменті самоврядне законодавство не є актуальне, що до законодатної роззязки цього великого і збірного питання є покликаний тільки будучий сойм, в якому будуть репрезентовані всі території і всі громадяни сучасної Польщі. Вирішення такого незвичайно важливого питання тільки польськими чинниками, будемо вважати одностороннім вирішенням. Зовсім природно, що теперішнє українське соймове представництво доложить усіх зусиль, щоби причинитися до звільнення працьовитого сойму від своєчасних турбот.

Політичні настрої в Київі.

Освітлення київських політичних настроїв кореспондентом „Руля“.

Берлінський орган російських емігрантів „Руль“ (ч. 1981) приносить дуже знаменну кореспонденцію з Київа про політичні настрої не лише серед київських активних політичних кол, але взагалі серед киян. Кореспондент, видно, бувший емігрант, що тамошньому життю щойно приглядається. З цілої кореспонденції наведемо лише ті місця, які можуть бути інтересними для нас інформаціями, усіж його політичні міркування пропускаємо, бо вони переважно наївні і до того самі в собі суперечні.

Все — пише автор — йшло нібито й по старому, аж нагло події розгорнулися таким темпом, що не знаю, від чого й почати. Вас (тобто „Руля“!) інтересували наші „націонал-більшовики“. Націонал-більшовиками звемо ми „українську комуністичну партію“ з її яскрово вираженими національними тенденціями у відріжнення від „комуністичної партії більшовиків України“, що робить усе під диктат Москви і є строго інтернаціональною. Перший розкол між українськими комуністами стався ще на конференції 22. жовтня 1921 р. (?).

Боротьба тих двох комуністичних напрямів часами втихала і вони нібито злявалися, але це так лише здавалося, бо при всякій відповідній нагоді вона розгорялася наново, доказуючи, що під комуністичною поволокою відроджується нібито потахле на деякий час національне почування. Я повинен зазначити, що між націонал-більшовиками майже нема жидівського елементу, і тому цей напрям набуває для себе богато приклонників серед населення. Зате жиди, що осіли на землі для хліборобства і що зблизилися до селянства, вступаючи в партію, гравітують саме до того українського національного крила. Сам я самостійником не був, та в душі глибоко витаю це відроджуюче національне почування, як противагу інтернаціоналові. Вся наша українізація проводилася і проводиться під напором саме української комуністичної партії, і хоч я з „мовою“ не в порядку, та готовий в ім'я ідеї з нею примиритись. Москва глядить на цю справу інакше, і пересвідчившися, що „українізація зайшла далеко“, пробувала відступити від неї, та це вже було за пізно — селянин харківської чи херсонської губернії вже себе тепер „русским“ не вважає, він свідомий українець.

Тепер боротьба до тої міри загострилася, що наші доморослі більшовики намагалися відділити Україну від СРСР, одначе тому, що це їм не під силу, вони закидували удочку і за границю, просячи допомоги (?), на що дістали відповідь: „Ви насамперід відділіться, а потім ми, може бути, вам і поможемо стати на ноги“. Льондонські події, яких можна було надіятися, впали на наших „керманичів“ несподівано і застали комуністичні верхи непідготованими. Наш „обиватель“, знайомий з європейською дійсністю з радянських ґазет, не може собі точно пояснити, що на ділі сталося, хто тут завинив і які з того будуть наслідки, але інстинктовно відчуває, що це „початок кінця“.

Донедавна ніякого кінця не було видно: відчувалося, що такий повинен прийти, але ніхто його не передбачував і наш безпартійний обиватель, пройшовши школу ДПУ, впав у повну апатію до всього окруження, интересуючися лише потребами власного жолудка, а тепер появився якийсь інтерес до життя і найближчого майбутнього. Це відбилося навіть на обличчях людей. І коли у членів правлячої партії появився стурбований вигляд і розгубленість на лиці, то у звичайного інтеліґентного громадянина обличча приняло вираз якоїсь внутрішньої, проміннюючої, коли так можна висловитися, радости.

Це дословний переклад деяких місць названої кореспонденції до „Руля“ з Київа. Не сумніваємося, що все те, що відноситься до настроїв, може відповідати правді, але про УКП. і про КП(б)У. автор щось здорово помішав. Видно, що він у тих справах мало визнається. Щось він чув та не дуже. Якщо він говорив би про два крила у КП(б)У., а саме: про національно-українське та інтернаціональне і не вмішував до того УКП., яка нині може існувати хіба нелеґально, то не зрадив би своєї іґноранції у тих делікатних справах, а в нього УКП. і КП(б)У виходять двома окремими і до того рівнорядними величинами. Не зважаючи на ці орієнтаційні неточности, всеж ділимося тими відомостями про настрої з нашими читачами, бо вони цікаві.

Орґанізація капіталу.

Практичні висновки.

(Продовження.)

Дуже інтересні помічення набули ми з найперших, недавно переведених спроб щадничої пропаганди в українськім громадянстві, а саме: майже кожний зі слухачів признавав тим скорше рацію повищим на-шим міркуванням, з чим більшим успіхом вони на нього ділали. Ця обставина свідчить на всякий випа-

док про глибоку ідейність нашої суспільности, про щире привязання до народу й рідної землі, а заразом про величезну потенціяльну енергію, укриту в нерозколиханій ще творчости нації. В дискусіях кожний учасник ставить до прелегента звичайно один запит: „Як Ви представляєте собі технічне переведення діла? Обміркуйте та розкалькулюйте тільки доцільний і суцільчий спосіб, а про решту не дбайте, ми вже таку вам несподіванку зробимо, що, не Ви, але всі здивуються!“

Буває й таке, що прелегент стрінеться з буденним явищем у полеміці, бо на кожний поданий ним спосіб пропаганди почує: „Ось можна би обдумати кращий і доцільніший для нас“. І більше нічого. Але цим зражуватися не треба, дарма, що критикуючи Ваші проєкти, дискутант не дає своїх конкретних. Треба все мати на увазі, що для тих, які працюють і які займаються практично пропагандою ощадности, сама практика піддає часто ріжні способи і кожний з них у відповідних обставинах може бути добрий і доцільний.

Тому найперша і найважніша орієнтаційна вказівка для прелегента виходить така, щоби: а) засадничо не привязувати ваги до того роду „полємік“, то зн. не зражуватися ними, якщо тут чи там вони менше приємні; б) під ніякою умовиною не входити в них аж до подробиць, т. зн. ніколи не ставити на „одну дошку“ великого принципу „потреби масової акції в організації ощадностей“ поруч мнимої досконалости чи недосконалости, висуваної в кожному окремому випадку критики проти „системи“ такої ощадности.

Абстрагуючи від того, з чиїх уст та з яких мотивів виходить критика, можна вже заздалегідь твердити, що в нас прийметься така загальна система, яка найде найширше приноровлення у нашому життї. Завданням прелегента є піддавати ініціятиву, загрівати анемічні та запатизовані кола громадянства, звертати увагу на засадничу вагу справи для цілої нації а також на можливість її зреалізування, з виглядами на гарні успіхи. Його роля ідентична з ролею тіртеївського співця, що накликає весь нарід до святої війни за істнування нації. Він у суті річи не може вдаватися в дискусію над тою чи іншою воєнною рацією ані над способами її переводження. Для нього найважніший і найкращий сам процес боротьби, учасники якої переняті святим огнем побіди і вірою в неї. Технічне проводження діла в поодиноких місцевостях можна а може і треба буде ще змінювати залежно від обставин і практичного досвіду.

Покищо, треба негайно творити місцеві комітети, яких обовязком буде постійно справою займитися, зголосити себе негайно в новозаснованім Краєвім Товаристві „Ощадність“ у Львові, Ринок ч. 10 (тимчасово при „Центро-Банку“) та на основі порозуміння з цим Товариством розпочинати місцеву роботу.

Під сучасний момент найважнішою справою є, щоби як найбільше осіб і місцевих комітетів зголосило свою готовість до участи. Вперід „мобілізація“, а щойно потім масове призбирування вкладок. Ціла вартість і успіх буде залежати від чисельности „армії та її „боєздатности“, бо-ж від поодиноких осіб чи комітетів вимагати треба не лише пропаганди ощадности, але й реалізації того клича особисто, тобто індивідуального ощаджування.

Д-р Ю. Гирняк.
(Продовження буде.)

Памятник борцям за волю України.

В історію української еміграції треба записати нову світлу сторінку: бувші стрільці української галицької армії, зорганізовані в українське допомогове товариство в Ліберці, поставили собі за ціль побудувати памятник тим своїм товаришам, що померли в таборі в Ліберці на Чехословаччині. І вигнанці стрільці добились своєї цілі. Зі скромних своїх заробітків на чужині, зі складок, при допомозі деяких організацій, особливо української Академічної Громади в ЧСР (Прага) виріс цей памятник. А треба признати, що памятник справді мистецький: він представляє українського стрільця, що лежить убитий ворожою кулею, з крісом у руці, а над ним заплакану матір з дітьми. Проєкт цього твору виконав мистець Кассіян.

І дня 5. VI. цього року в Ліберці відбулося свято відкриття того памятника. На свято приїхало богато гостей з Праги, Подебрад і околиці, між ними соколи і пластуни в одностроях, з національним прапором.

Вечером 4. VI. відбувся концерт, на якому виступав Український Академічний Хор з Праги, відомий музика Нестор Нижанківський, співак Микола Самойлович та д-р Степан Нижанківський, що виголосив реферат про героїчну та трагічну історію галицької армії. Для присутніх гостей чехів та німців цей реферат повторив докладчик у мові чеській і німецькій. Із поодиноких точок програми слід відмітити „Засумуй трембіто“ у виконанні п. Самойловича при акомпаніяменті автора музики до тої пісні п. Н. Нижанківського.

Другого дня перейшов святочний похід з музикою, вінками і прапором через місто на цвинтар під памятник. Поруч з походом, по обох сторонах вулиць, ішло богато ліберецьких громадян, а перед брамою цвинтаря та на самім цвинтарі чекала сила народу.

Тут відкрив свято палкою промовою д-р Дольницький, виголосивши її раньше по чеськи та по німецьки. Після цього промовляли: проф. Антонович від Українського Академічного Комітету, від Студії пластичного мистецтва та Музею Визвольної Боротьби України, п. Григоріїв, від партії С-ерів, д-р С. Нижанківський від ЦЕСУС-а, Української Академічної Громади в ЧСР та Союза українських старшин в Німеччині, п. Єреміїв від Українського Сокільського Союза в ЧСР, п. Прокопів від Т-ва „СІЧ“ а Ол. Бабій від Групи Української Національної Молоді в Празі. Промовляло також декілька комуністів, між ними посол Скрипа. На жаль зовсім зайве використали вони такий мент для дешевої агітації та перемінили так свято в мітинг.

Д-р С. Нижанківський звернувся з промовою у чеській мові до представників чеської військової влади і передавав памятник їх опіці, перевів гарну паралелю між історією чеських леґіоністів, що спочивають на українській землі. Полковник чеської армії відповів також промовою, складаючи на могилі стрільців вінок від чеської армії. Також богато українських організацій зложило від памятник свої вінки. Український Академічний Хор проспівав декілька пісень та український і чеський гимни. Від Українського Допомогового Т-ва в Ліберці промовив п. Греськів, який як голова того товариства, поклав найбільше заслуг і найбільше труду для будови памятника.

Вечером у Ліберці відбулася товариська забава при участи стрільців-емігрантів, гостей з Праги й інших міст, гостей чеських і німецьких.

Другого дня стрілецтво та гості переважно з Праги вибрались на прогульку до Німецького Яблонного, де склали вінки під тамошній памятник українських борців. Під памятником сказали промови поет Ол. Бабій та б. стрілець Вахів. Біля памятника щодня народу як на відпусті. Німці та чехи прибрали його вазонами та китицями. Вчителі з нім. промислової школи були захоплені памятником, називавши його „*sinnreich*“.

Так закінчилося свято відкриття памятника в Ліберці. Памятник готовий, але кошти будови та кошти свята відкриття ще не покриті, бо ціла будова коштуватиме приблизно 14.000 чеських корон, а до цеї суми бракує майже 3.500 ч. корон. Тому обовязком громадянства є допомогти стрільцям емігрантам завершити це діло. Добровільні датки проситься посилати на адресу: *Ukrajinsky podporový spolek v Liberci Františkova ul. hostinec „Zur Sonne“ C. S. R.*

Вічевий рух.

Сокальщина.

В Сокалі повстав повітовий виборчий комітет заразже по розписанні виборів, який відкрив окрему виборчу канцелярію з правною порадою. В канцелярії урядує постійно кожного понеділка повітовий організатор студент Іван Корчинський. В понеділок 31. травня відбулася в Сокалі (2 год. попол.) довірочна нара-

Г. БРАСЮК 10

В ПОТОКАХ.

(Продовження.)

— Так мені шкода вас, що марнуєте жизнь в цій глуші. У нас в містечку все таки компанія, весело... Переходьте? Вам же треба насладатися жизнію. Треба, щоб ці губки цілували...

— Лясь — і все затихло.

Сергій схвильовано рвонув двері. Закривши обличчя руками, припала до стіни Оля, а кілька кроків від неї стояв комісар. В перший момент він розгублено водив очима, зустрівшись з диким прошпилюючим поглядом Сергієвих очей, але раптом отямився, розщибнув кобуру і блиснув револьвером:

— Вот она контр-революція! Я вас виведу на чистую воду...

Поточився і зник.

Оля впала Сергієві на груди. З очей її бризнули сльози безпомічної дитини.

Колиж відчула захист його залізних рук, глянула у вічі ясною вдячністю.

Сергій зрозумів свою владу над нею, якесь зухвальство заговорило: „Я доведу, що я й раніш був правий. Я завжди був дужчий за неї“.

Завчасно втішаючись своєю перемогою, жадібно цілував. Була в руках слухняним воском, що він його розгрівав вогнем свого тіла.

Знесилювавсь, в його затуманілій свідомості снувало невдоволення. Це була не та гостро жагуча насолода, що плекав у мріях. Десь підсвідомо муляв сором, одначе спокушений можливостями, йшов на зустріч інстинктові.

Нарешті відчув цілковите спустошення. Був сірий, безбарвний мов та шкаралупа викинута на смітник. Скимліла туга за втраченим почуттям, зрозумів красу незримо-далекого споріднення й надій...

Вперше забрело питання: чиж любить Олю?

Була тихо покірливою і боязко читала правду на його обличчі:

— Про що ти зараз думаєш?

— Я?! — злякавсь запитання. Хотів одмахнутись. Раптом помітив, що в Олі неправильний ніс. Тоді пригадав умову: „Правда, щирість“...

— Я не знаю, чи кохаю тебе...

Вона стисла болісно уста.

Сергій був задоволений собою. Нехай гірка, але правда. Одягся й муркнув: „бувай“...

На дворі пітьма закрутила завірюхою.

Зразу щось йокнуло в грудях: чи мав право так казати?... Ні, він не може нести з собою цеї провини. Втішити, а потім розбере...

Вже з якоюсь полегкістю повернувсь до Олі: пустка! Жах охопив при уяві самогубства.

Нервово кинувсь оглядати коридор і кляси.

Пітьма. Пішов на світло, де спали прихожі школярі.

Вмент хлинула гаряча хвиля радости, отруєна їдким соромом: схилившись над сплячими головами дітей, тихо плакала Оля.

Мов іскра скочив до неї.

— Прости... Я збрехав... Ти найдорожча для мене.

Його душили спазми. Оля мусіла вивести, щоб не розбудити дітей...

Був нерозважний. Він профан, банкрот, безпринціповий, безвільний...

Але відповідь була:

— Ти хороший, щирий... Я сама винна, що не втримала себе. Більш цього не буде... Ти будеш працювати. З тебе гарний робітник, тебе хвалять... Треба тільки хотіти.

Тоді Сергій стишився, немов уздрів перед собою човна, що врятує його самого.

— Хотіти! Іменно хотіти... Я розумію... Коли нема цього — нема нічого, нема життя... Тьма. Пустка. Я ніколи не хочу повернутися до неї. Я загартую. Я стану собою... Я буду працювати?

— Любий мій!

Глянув у вічі.

Була — прекрасна!

*

В Манівецькому клюбі було затишно, гостинно.

В грубах полумя погрозливо тріщало на мороз, світло великої лямпи одбивало тіні різних людських постатів. Сиділи парубки, дівчата, школярі й навіть поважні дядьки. Вже давно в Манівцях ввійшло в звичку збіратись на світло в клюб. Одні на співанку, другі на репетицію, треті просто послухати, подивитися або погомоніти в гурті. В останні дні відбувалась інтенсивна підготовка до новорічної вистави-ялинки. Готувалися дорослі разом з дітьми. Сергій не мав відпочинку, але не знав і втоми.

Тепер з Марчуком складав кошторис на витрати.

Навкруг галас, співи, колядки...

Раптом усе вщухло:

— Где учитель?

Сергій підвів голову. У дверях стояв міліціонер.

— Я... А що?

— Пожалуста сюди до комісара.

В Сергія очі зовсім заскліли, коли в бічній кімнаті комісар гаркнув:

— Арестований!

Два міліціонери стали обабіч. Тут же були й представники місцевої влади, що скоса поглядали.

— В чім справа?

— Молчать! — там разберьомся... припечатував комісар і одвернувсь до своєї роботи.

(Продовження буде.)

на делегатів сільських виборчих комітетів. Нарада відбувалася в салі Народнього Дому і взяло в ній участь 125 осіб. Були на ній і представниці жіноцтва. Скликав її повітовий виборчий комітет. Проводив нарадою д-р Б. Чайковський, секретарював п. Баран. Відкриваючи її зазначив д-р Б. Чайковський, що комітет буде скликувати такі наради частіше, щоби нав'язати тісний контакт зі селом. Про завдання місцевих виборчих комітетів говорив п. І. Корчинський.

В повіті живий передвиборчий рух. Довірочні наради в справі виборів відбулися у слідуючих селах: 25. V. у Стенятині; 26. V. спільна нарада для громад Лучинці і Шарпанці; 27. V. спільна нарада для Бобятина і Лещатова; 28. V. у Свитазові; 29. V. у Пересі; 29. V. у Рожджалові; 31. V. у Поториці; 1. VI. у Добрачині; 4. VI. у Опільську; 5. VI. у Пархачі. На всіх тих нарадах реферував закон про виборчу ординацію до громадських рад і давав вичерпуючі пояснення студ. Іван Корчинський. Крім того відбулись ще такіж наради: дня 29. V. у Комарові; дня 5. VI. у Боратині і дня 29. V. у Волиці. На тих нарадах реферував закон про виборчу ординацію до громад і давав пояснення д-р Богдан Чайківський зі Сокаля. — Всюди позасновувано місцеві виборчі комітети і всюди видно велике заінтересування місцевого селянства виборами до громадських рад. Є надія, що нововибрані громадські ради будуть складатись з самих чесних та ідейних і національно свідомих громадян, бо тільки таких селянство бажає собі вибирати.

Наш театр у мандрівці.

Добре є вряди-годи попасти, хоч би випадково, на нашу провінцію. Там під впливом нудьги, поганої погоди або якоїнебудь іншої примхи можна набрати сміливости і глядіти на щось, на що в більшім місті важко було би зважитись. Ось так попав я на вистави театру И. Стадника у Золочеві: „Княжну-церківку" і „Циганське кохання". Ішов я як на доразовий суд. Як забути про те, чим приваблює оперета навіть найповажніших суддів: балєт, хори, обстановку?

Ми знаємо, в яких умовинах працюють наші мандрівні театри. І саме тому, що бачимо в уяві картину цих злиднів, усміхаємось приємно вражені, коли на сцені не бачимо того, що москалі охрестили ядерно „балаганом". Глядачі були справді здивовані, як можна такими скромними засобами, такою малою трупою, мінімальною орхестрою і без декорацій створити щось, що дає бодай ілюзію театральної вистави. Присутні поважні громадяни (між ними жиди) впевняли, що оперетка И. Стадника куди краща від мандрівних польських столичних труп. А колиб вони могли були заглянути за сцену, заломали би руки з подиву, на яких скриньках, в яких кутках, при свічці, актори характеризують себе та переодягають!

Я подивляв режісерське мистецтво директора, який із 10 членів трупи вміє вибрати „амантів" і героїв, перемінити їх у хори, а хор у балєт, тій самій особі казати переодягтись тричі і більше разів у вечір, і казати їй співати що вечора після поїздки, цьогож дня залізницею, а навіть возом. І в результаті публика виходить з театру із загальним висновком, що вистава таки краща, як усі сподівались. Адже в такім театрі досить було би зачепити каблуком за бічну декорацію і весь театр перемінився би у справжній цирк.

Із дивним подивом глядів я на сеньйора Рубчака, який не втратив нічого з свого стихійного гумору та прегарної гри, — на Залуцького, який мусів навчити своє тенорове горло співати на кожний поклик, чхаючи на всі правила гігієни і любо всміхатись до своїх партнерок, — на И. Стадника, який має ще стільки молодечої енергії, що розворушує артистки без темпераменту, а також на його винахідчий хист, що він запевнив собі співпрацю своїх дітей, теж акторів, і не диво, що найжвавіших у всій трупі. У подиві для вродженого таланту п-ни С. Стадниківної було дещо й меланхолійної рефлексії: небезпечна це школа для молодої артистки провінціяльний театр, який мусить працювати в таких умовинах. Найбільший талант мусить там змеханізуватись, перейти в кілька „манерних" рухів, по лінії найменшого опору, не тільки під впливом невибагливої сцени, але ще й менше вибагливої публики, з якої мало кому прийде на гадку, щоби допомогти приїзжому театрові чимсь на сцені і поза сценою. Минулись гарні часи давнього ентузіязму!

М. Р.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Франція зриває взаємини з СРСР?

Берлін, 17. червня 1927.

Льондонський кореспондент „Льокальанцайгера" повідомляє на основі інформацій з англійських дипльоматичних кол, що французький уряд ухвалив у найближчій будучині зірвати взаємини з СРСР. Кажуть, що Бріян перед виїздом до Женеви до останньої хвилі противився ухваленню такого рішення, але уступив, коли йому предложено ревеляції, які стверджують діяльність більшовицьких агентів, ведену у порозумінні з більшовицькою амбасадою в Парижі. В льондонських колах сподіються напевно зірвання французькобільшовицьких дипльоматичних взаємин.

СРСР. не вишле свого представника до Польщі?

Варшава, 17. червня 1927.

З Москви подають, що більшовицький уряд задумує вислати третю ноту до Польщі після повороту Розенгольца з Варшави до Москви, що був одиноким офіціяльним представником СРСР. у процесі проти Коверди. Є чутки, що Рада народніх комісарів розглядала справу виделегування наслідника на становище посла у Варшаві, однак дійшла до переконання, що годі це зробити, тому що нема відповідної забезпеки більшовицького посла, яка уможливлювала би йому репрезентувати свою державу у Варшаві.

Інцидент у посольстві СРСР. в Норвегії.

Берлін, 17. червня 1927

Бюро Вольфа подає з Осльо, що мін. Лікке відповідав у норвежськім парляменті на інтерпеляцію з приводу інциденту в більшовицькім посольстві в Норвегії з нагоди жалоби по смерти пос. Войкова. Посол СРСР. Макар виголосив промову ворожу для Англії, а до нього прилучилися присутні на святі представники комуністичних груп у Норвегії. Промова посла Макара викликала невдоволення в дипльоматичнім корпусі в Осльо, бо признали її нарушенням норм дипльоматичної приличности. Мін. Лікке розмовляв із більшовицьким послом і заявив йому, що на будуче не допустить, щоби норвежські горожани на святах, уладжуваних посольством, вихвалювали і вславлювали екзекуцію 20 політ. вязнів у Москві. Парлямент приняв резолюцію селянської партії, яка осуджує інцидент у більшовицькім посольстві, 105 голосами проти 29.

Що буде з Ковердою.

Варшава, 17. червня 1927.

Вбийник пос. Войкова останеться у слідчій вязниці у Варшаві, поки не западе постанова президента Польщі про злагіднення присуду. В найближчому часі Коверду перевезуть до одної з вязниць у Познанщині, до Вронок або до свентокжиської вязниці.

Тайна військова конвенція між Німеччиною і СРСР?

Рим, 17. червня 1927.

„Стампа" подає сензаційну вістку про тайну військову конвенцію між Німеччиною і СРСР. Ця конвенція може довести до збройної інтервенції проти Польщі, а тим самим до загальної европейської війни. Тим — на думку „Стампи" — пояснюється уступчивість Польщі супроти більшовицьких нот.

Конференція прем. Пілсудського з марш. Ратаєм.

Варшава, 17. червня 1927.

Нині вечером прем. Пілсудський конферував у соймі з марш. Ратаєм майже півтора години. Журналістам заявив марш. Ратай, що „конференція торкалась політичних справ".

Над чим радитиме сойм?

Варшава, 17. червня 1927.

На деннім порядку понеділкового засідання сойму є лише внесення соціялістів про зміну 26. уст. конституції. Конституційна комісія, що свого часу займалася тою справою, ухвалила такий проєкт, що до уст. 26. конституції додається: „Сойм може розвязатися на основі власної постанови, ухваленої більшістю 2/3 голосів при присутности бодай половини законної скількости послів і означити речинець нових виборів. Президент річипосполитої може розвязати сойм за згодою $^3/_5$ зак. скількости членів сойму. Рівночасно в обох випадках з того самого права розвязується сенат. Внесення на розвязання сойму мусить підписати бодай $^1/_4$ часть зак. скількости послів і має бути зголошене принайменше на тиждень перед засіданням, на якім мають його розглядати". До того проєкту зголосило „Визволене" поправку, щоби слова „$^1/_4$ часть зак. скількости послів" заступити словами „45 послів" а ХД вносить, аби слова „$^1/_4$ часть зак. скількости послів" заступити словами „20 послів". Справа мається виснити на понеділковім засіданні.

Присуд у луцькім процесі.

Луцьк, 17. червня 1927.

Нині в 11 год. передпол. запав присуд у процесі проти „комуністів". Трьох обвинувачених, а саме Фарину, Задерея і Гнітецького засуджено на безречинцеву вязницю, трьох обвинувачених дістало по 15 літ вязниці, 8 обвинувачених по 8 літ, 3 обвинувачених по 6 літ, 7 обвинувачених по 4 літа, 5 обвинувачених по 2 роки, 1 засуджено на 1 рік, а 24 обвинувачених, що відповідали з вільної стопи, увільнено. Засуджені приняли присуд спокійно. Оборонець Підгірський заявив, що вносить спротив.

Американський долар 8·91—8·92·25, канадійський долар 8·88·25—8·88·50.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

НОВИНКИ.

— **Іспит зрілости у Львові** в II-ій державній учит. семинарії відбувся від 30. мая до 8. червня у дівочім відділі під проводом директора муж. семин. Казиміра Ціммермана. До іспиту зголосилось 59 кандидаток. Не допущено при класифікації 7 учениць; з причини недостаточної ноти з польської задачі репробовано 5 учениць; при головному іспиті репробовано 7 учениць, разом девятьнацять. Іспит зрілости зложили: Антонюк Марія, Білецька Анастазія, Боринець Ірина, Бурка Ірина, Бутринська Надія, Цурковська Ольга, Демцюх Стефанія, Доманик Олена, Домазар Евгенія, Дучимінська Оксана, Федак Іванна, Федиш Ольга, Фік Стефанія, Гургула Наталія, Гузюк Ольга, Івасик Марія, Луцик Звонімира, Максимович Юлія, Малецька Олена, Мазур Марія, Мельник Павлина, Мойсеович Софія, Михайлович Анна, Олексин Олена, Остапчук Марія, Пахольчук Іванна, Павлух Зиновія, Перчишин Наталія, Петрів Катря, Потерейко Віра, Пригода Софія, Романовська Надія, Сабарай Зиновія, Степів Ксеня, Шурта Іванна, Ткачик Ольга, Тизьо Петронеля, Замрикот Марія, Зіняк Марія, Жуковська Стефанія. — В мужеськім відділі зголосилось до іспиту 51 кандидатів. Не допущено при класифікації 6 учеників; з причини злої польської задачі репробовано 7 кандидатів; при головному іспиті репробовано 7 кандидатів: разом двадцять репробовано. Іспит зрілости зложили: Банах Михайло, Білинкевич Степан, Бурий Степан, Цимбалістий Юліян, Дмитрик Ярослав, Драган Василь, Дубецький Омелян, Дчуль Василь, Фединишин Василь, Герега Роман, Герман Василь, Гуцал Богдан, Гусак Кіндрат, Яблонський Леонід, Кашук Макар, Лішинський Кость, Мандрик Ярослав, Мартин Ярослав, Міськів Михайло, Онуфрик Іван, Островський Володимир, Пачовський Иосафат, Павлишин Лука, Пений Яків, Салик Омелян, Семеген Василь, Сютрик Василь, Сютрик Іван, Сокерчук Михайло, Верхрацький Володимир, Вірстюк Юліян. При іспиті в мужеськім відділі проводив директор самбірської семинарії Осип Ястшембський.

— **Іспит зрілости в Станиславові** в держ. гімн. з українською мовою навчання відбувся під проводом д-ра В. Левицького в днях 19.—24. травня 1927 р. Всіх абітурієнтів (45) допустили до іспиту, а зложили його такі: 1) Антонович Роман, 2) Батюк Ярослав, 3) Біжак Адам, 4) Вінтонів Михайло, 5) Гарасимович Степан, 6) Деркевич Іван, 7) Дорош Юліян, 8) Джердж Михайло, 9) Дзібій Степан, 10) Евчук Михайло, 11) Зорій Дмитро, 12) Іванюк Антін, 13) Кавалер Ізраїль, 14) Ковальський Михайло, 15) Кос Анатоль, 16) Кос Роман, 17) Крушельницький Павло, 18) Левицький Володимир, 19) Левицький Михайло, 20) Лозинський Іван, 21) Лушпинський Мирон, 22) Лютак Петро, 23) Мазуркевич Роман, 24) Матковський Ярослав, 25) Мацьків Михайло, 26) Медвідський Теодозій, 27) Мирович Раман, 28) Наколин Борис, 29) Патрило Володимир, 30) Петрунів Микола, 31) Пойлянський Василь, 32) Рот Симон, 33) Ружицький Ярослав, 34) Савраш Осип, 35) Сайко Ярослав, 36) Стасишин Осип, 37) Сирота Іван, 38) Стрийський Мирослав, 39) Туруля Петро, 40) Фединський Генрих, 41) Цвіль Роман, 42) Чайковський Данило, 43) Яцевович Іван. Двох репробовано на пів року.

— **Іспит зрілости в Коломиї** в жіночій семинарії „Рідної Школи" УПТ. відбувся в днях 7.—11. червня під проводом дир. держ. семин. в Тернополі Леопольда Голубовича. Іспит здали такі кандидатки: 1) Андрухович Наталія, 2) Вортник Анна, 3) Букшована Олімпія, 4) Ватаманюк Олена, 5) Ватаманюк Наталія, 6) Григорців Стефанія, 7) Гінчицька Павлина, 8) Гіссовська Іванна, 9) Данилюк Ольга, 10) Іванчук Ольга, 11) Істеревич Северина, 12) Кісьбич Богдана, 13) Кібич Ірина, 14) Костенюк Ірина, 15) Куненць Марія, 16) Лупак Агафія, 17) Летишевська Ірина, 18) Майковська Марта, 19) Масляник Олена, 20) Микитюк Лідія, 21) Михайлюк Дарія, 22) Мусій Марія, 23) Наклович Володимира, 24) Олійник Марта, 25) Пінічук Агафія, 26) Породко Ірина, 27) Ременецька Ольга, 28) Симчич Марія, 29) Скибінська Марія, 29) Созанська Софія, 31) Судковська Станислава, 32) Тепер Рожа, 33) Томич Олександра, 34) Туранська Степанія, 35) Угорчак Надія, 36) Фрадіх Зисель, 37) Штрит Іванна, 38) Ялинич Володимира

— **Градові тучі.** Стрийська філія „Сільського Господаря“ повідомляє, що на другий день Зелених Свят сильний град знищив цілковито увесь сподіваний урожай в громадах: Лужавиця Нижня, Братківці (три четвертині села), Дулиби (частина села), Соколів і Лани Соколівські стрийського повіту та в Ниній, Белеєві, Турі великій і Балинах Подорожних долинянського повіту. Філія розіслала до них грошевий жад поучення як повідомляти скарбовий уряд про градову тучу і вбірці подань про відписання земельного (грунтового) податку.

— **Брідські „промисловці“.** Нову компанію фальшівників грошей арештували у Львові. Мехель Вайнтрауб, Ізраель Лянлав, Мойже Зайшель і Сімхе Френкель є громадянами такого „промислового“ міста як Броди. Не маючи лекшого занятте, вони взялись за таку важку працю як репродукція золотих і долярів.

— **Самоубийство російського комісаря.** Бувш. рос. народний комісар проф. д-р Тарасевич повісився на двох хустинах на вікні у санаторії в Дрездені, а коли не міг так умерти, скочив через вікно вниз.

— **Завзятий самоубийник.** У селі біля Пошвана якийсь селянин Геншель, зовсім так само як герой песи Гавптмана, обвязав собі шию мотузком з ненависти до життя. Але мотуз був призначений на випадок, якби стріл з револьверу не був смертельний.

— **Шаляпін без підданства.** Радянський уряд позбавив Шаляпіна прав громадянства, за те, що він фінасово піддержував деякі еміграційні російські організації. Ціле щастя, що бідний Шаляпін найде собі і без підданства при европейських і американських операх скромну посаду від 3.000 дол. за вечір.

— **Відмолоджування.** На ветеринарійній академії у Будапешті перевели системою Воронова операцію на найстаршій малпі, яка живе там 25 літ і малпа — змінивши поважні голоси — зовсім відмолоділа.

— **Поезія і гігієна.** З нагоди призначеного свята перенесення тлінних останків Словацького на Вавель 28-го ц. м., Краків почав основну чистку своїх вулиць, домів, а навіть вивісок. Сенс моральний: швидше великий національний поет розсиплеться зі своєю домовиною в порох, ніж неодно місто може позбутись свого пороху.

— **Проти жінок з вищою освітою.** Оксфордський університет рішає цими днями питання, в якій мірі треба обмежити вступ жінок до цієї славної інституції. Університет у Кембріджені (математично-природничий) вже ввів „нумерус клявзус“ для студенток і тому вони з тим більшою силою почали вписуватись в Оксфорді, на історично-фільольогічний факультет. Є проєкт обмежити число студенток у відношенні 1 до 4. Таким робом буде врятований не тільки мужеський характер університету, але й поважна скількість студентів від надто скорого подружа.

— **Спортовий рекорд.** Чеська преса повідомила свою країну, що їх земляк Венцеслес Шпатек переплив канал Ля Манш від Доверу. Ця вістка попала навіть в европейську пресу. У дійсности вона виглядає так: добродій Шпачек убрав купелевий одяг, виплив на кілька метрів у море, а коли вже досить перемок, вернувся на беріг і повідомив свого приятеля-земляка, що переплив канал і побив світовий рекорд. І не збрехав: мало спортсменам удалось так легко побити рекорд спортової вигадки.

— **З жіночих рекордів.** У великих віденських кінних перегонах у перше бере участь як джокей жінка, панна Конні Ріве, з походження англійка, з уродження віденка. Вона має 22 літ, з чого 16 практики у верховій їзді, дві другі нагороди у перегонах в Будапешту і кілька почесних згадок. Вона гордиться тим, чим не завагалась би прилюдно почванити кожда фемінистка, що вміє шити, прясти і варити. Важить 50 кільо і їсть з апетитом паприковий гуляш, чим перевищає мужеських джокеїв, які мусять берегти професійної дієти.

— **Між Ню-Йорком і Европою.** Вашингтонський департамент летунства дістає щораз то нові заяви молодих людей, які заохочені прикладом Ліндберга та Чемберліна, зголошуються до служби в летунських відділах. Капітан Бирд, що заповів свій лет з Ню-Йорку до Парижа, вже буде в Европі, коли наш часопис вийде в світ. Бирд хоче побити рекорд своїх щасливих попередників і після кількагодинного відпочинку вернутися назад до Ню-Йорку.

— **Ще один темний генерал.** Паризький денник „Возрожденіе“ подає сенсаційну звістку, що китайський генерал Галин, шеф штабу Чанг Кай Шека, не є китайцем, а росіянином теж неросійського походження. Галин має бути потомком славного Блюхера і був колись німецьким офіцером. У російській армії вславився як організатор-фаховець. В 1918 р. він воював в Оренбурзі проти царських відділів, хоча й не скривав своєї погорди для провідників „червоних“. Він лишився у червоній армії з тактичних мотивів і заявляв, що є німецьким офіцером. Одного дня він щез підчас бунту оренбурських козаків, а два роки пізніше виринув на Далекому Сході як реорганізатор червоної армії. Тепер Галин є китайським генералом. Загально вважають, що він авантюрист, який переходить туди, де кращий інтерес.

— **Світова всячина.** Союз німецьких хеміків повідомив світ на останнім своїм зїзді в Ессені, що дотеперішні запаси вугілля на землі вистануть лише на 750 літ. Учені мають час придумати до цього часу інший матеріял палива. — У Парижі помер у 74-ім р. життя російський ген. Калітін, якого звали переможцем Ерзеруму. Він жив у Парижі в нужді та помер у шпиталі. — Еспанська преса повідомляє, що англійський наслідник престола нарешті заручився (покищо довірочно!) з еспанською 18-літньою княжною Беатріче. — Японський інжинір Каваска з доручення радянського уряду пробує добути з дна моря, біля Севастополя, англійський корабель, який потонув там із золотом вартости 4 мil. фунт. ще... в 1854 р.! — Минулої суб-ти 6500 америк. туристів виїхало в Европу 11 пароплавами; є між ними 75 хірургів, що їдуть для студій. — Дві англійки, сестри-близнючки Вероніка і Філіс Вітенфельд, 13-літні дівчата, приготовляються переплисти Ляманш у липні. — У південнім Чілі три міста залиті водою; сотки людей без даху. — Найвищою будівлею світа буде ню-йорський хмародер „Ляркін Тауер“ що матиме 110 поверхів і 360 м. висоти.

— **Дирекція державної гімназії з українською викладовою мовою в Перемишлі** оголосила ось що: Приватні іспити зачнуться 25. червня в 8 год. рано. Такса 30 зол. має бути заплачена до 24. червня. Подання до вступних іспитів до I. кл. (першої) приймає Дирекція 23. 24. і 25. червня від 10—11 год. перед пол. До подання треба залучити метрику і останнє шкільне свідоцтво. Вступні іспити до I. кл. зачнуться 28. червня в 10 год. рано. Подання до вступних іспитів до II.—VII. кл. приймає Дирекція щодня. До подання треба долучити: 1) метрику, 2) останнє шкільне свідоцтво, 3) свідоцтво моральности, 4) посвідку шкільного лікаря, 5) таксу 10 зол. Іспити вступні до II.—VII. зачнуться 29. червня о 8. год. рано.

— **Вступні іспити на I. рік приват. жіночої семинарії „Рідної Школи“** УПТ. з правом прилюдности в Коломиї відбудуться в днях від 30. червня до 5. липня ц. р. Прохання в справі допущення до іспиту треба вносити до Дирекції найдальше до 28. червня. Вступні іспити на курси II.—IY. відбудуться в днях 23.—28. червня. Зголошення приймає Дирекція лише в міру вільних місць. Ближчі відомости подає Дирекція устно або письменно за долученням марки на відповідь. — Дирекція.

Лист до Редакції.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Не відмовте, будь ласка, помістити в одному з найближчих чисел Вашого шановного часопису отсю мою заяву:

В звязку з проголошенням відозви Української Партії Праці (У. П. П.), в якій в складі секретаріяту поміщено також мій підпис, заявляю, що я перестав бути членом цеї партії (до речі кажучи, членом її я формально ніколи не був), а тим самим і перестав бути членом секретаріяту.

Прийміть вислови моєї подяки і високої пошани

Володимир Кульматицький.

Львів, дня 17. VI. 1927.

Відозви і комунікати.

Складайте жертви на українських інвалідів!

Львівське, станиславівське і тернопільське воєвідство дали дозвіл на переведення збірки на українських інвалідів, якими опікується „Українське Кр. Т-во Опіки над Інвалідами“ у Львові. Речинець збірки кінчиться 26. червня ц. р. Час короткий. Поміч негайно потрібна. Послішіть з допомогою нашим інвалідам, дайте змогу забезпечити їх життя-буття!

Одержуємо вістки з Америки, що там ведеться акція в цілі організації збірок на допомогу інвалідам та будову Українського Дому Інвалідів. Ця справа лежить на серці всім українцям без огляду на партійні переконання. „Старий край“ повинен показати з нагоди теперішньої збірки, що він найдужче відчуває терпіння своїх інвалідів — борців за визволення, шанує їх дорого окуплені пориви та розуміє їх потреби.

Комунікат обл. пластового табору на Соколі.

З нинішним днем оголошувати будемо постійні комунікати в справі пл. табору на Соколі.

Початок табору дня 11. липня 1927 р. год. 12 в полудне — кінець дня 2. серпня 1927 р. год. 12 в пол.

Вождом табору іменований Верховною Пластовою Командою проф. Теодор Поліха з Перемишля.

Родичам пластунів, що перебувають у таборі, дозволений побут у таборі через 24 години.

Всяких інформацій родичам, пластунам, а також стороннім особам дає Пясецький Петро, Львів, пл. св. Юра ч. 5.

За реф. таборів при В. П. К. *Пясецький Петро*, ст. пластун.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру.

Жовква.
20. VI. Блакитний лис.
21. VI. Вій.
22. VI. Ой не ходи Грицю.
23. VI. Сирітка Хася.
24. VI. Життя Людини.
Львів.
25. VI. Життя Людини.
26. VI. год. 3·30 Життя Людини, — год. 8·30 Блакитний лис. 4-?

Звідомляємо отсим Товаришки, які здавали матуру в українськім лицею в Перемишлі 1917 року, що дня 30. VI. ц. р. відбудеться зїзд на памятку 10-тиліття нашої матури. Просимо дуже дорогу нам Вп. п. директорку Приймівну, Вп. пп. професорки і професорів та всі товаришки, взяти участь в тім зїзді, який буде в Українськім Інституті для Дівчат в Перемишлі. 2387 2—2

Дирекція жіноч. сем. „Рідна Школа“ з правом прилюдности в Стрию подає до відома, що вступні іспити на I. рік будуть відбуватися в днях від 21. до 24. червня ц. р. При зголошенню мають учениці виказатися метрикою, лікарським свідоцтвом і останнім шкільним свідоцтвом. 2388 2-2

Дирекція дівочої гімназії „Рідної Школи“ в Станиславові, вул. Липова 80 (з правами державних шкіл, тип гуманістичний) подає до відома, що вступ і іспити до I. кляси відбудуться 28. червня 1927, а вступні іспити до кляс II—VIII. в днях 24. і 25. червня, евент. також 29. червня 1927. Початок іспитів год. 8. рано. Зголошення до VIII. кл. треба прислати негайно, тому, що допущення залежить від шкільних властий. — *Н. Даниш.* 2270 4-4

Всіх студентів українців, що задумують виїхати до Бельгії на студії, проситься звертати по інформації до студ. секції при Українській Громаді м. Леж на адресу: *Union des Ukrainens, Boite postale 129, Liege, Belgique.* — На відповідь проситься долучити 2 зол., для Буковини 40 леїв.

Вступні іспити на I. курс прив. Семинара з правом прилюдности С.С. Василіянок у Львові вул. Потоцького 95. відбудуться в днях від 30. червня до 5. липня. Зголошуватися треба найдальше до 28. червня особисто щодня від 9—1 год. або почтою, предкладаючи метрику і останнє шкільне свідоцтво. До іспиту можуть бути допущені також учениці, які не покінчили VII. кляси, але які мають потрібне знання. Вписи на вищі курси (II—V), як також до всіх 7. клас школи вправ будуть переводитися від 25.—30. червня. Учениці, які зголосяться скорше, можуть числити на приняття до інституту. 2336 3-3

З приватної гімназії Р. Ш. в Чорткові. Вступні іспити до приготовної і до I. кляси відбудуться 28. червня о год. 10. перед полуднем. Вступні іспити до клас від II.—VI. відбудуться 29. і 30. червня. Зголошуватись день перед іспитом. — *Управа Гімназії.* 2396 1-3

Прив. муж. учительська семінар я „Рідної Школи“ у Львові (вул. Крупярська ч. 15). Вступні іспити на II. III., IV. і V. курс відбудуться 24., 25. і 27. червня. Зголошуватися до 23. червня. Іспитова такса 15 зол., вписове 8 зол. Вступний іспит на I. курс 29. червня о год. 8. рано. Вписи від 23. до 29. червня. Ближчих інформацій уділює Управа семінарії щоденно пополудни. 1—3

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

4 ЗОЛ. коштує цукорничка з хінського срібла у Мандля, Коперника ч. 14. 1773а 9—?

НОТИ на мішаний хор. Іван Левицький: Минеться ніч — Тече вода — Глянь на криницю. 2350 2-3

В ПОВІТІ БУЧАЧ 3 км. від Монастириск в Слобідці горішній є до продажі мале сільське господарство зложене з будівельної парцелі і господарських будинків без хати, города, о пов. 1100 сяжнів кв. і 1½ морга поля (пів сіножати, пів орного) усе за 500 ам. долярів. Ближча відомість в канцелярії д-ра Боцюркова, адвоката в Бучачі. 2570 2-2

ГОДИННИКИ прецезійні направляє дешево продає **Юліян Домбровський-Лев Розважевський** Львів, Готель Жоржа, Академічна 2. Біжутерія, також срібло власного виробу. — Догідні услівя. 2025 22-?

МАЙСТРИ та купці висилайте своїх практикантів, та подбайте, щоби вся ремісича молодь училася у фахових школах Грінченка, хлопці Городецька 95, дівчата Юра 5. 2358а 3-3

БЮРО ПРАВНОЇ ПОРАДИ в військових і поборових справах, інформації, вношення подань, заступництво сторін. Львів, вул. Пекарська 47/II. 2121 17-24

ПАРОХІЯ РАВА РУСЬКА **до заміна.** 2573 3-3

ДОБРУ УЧИТЕЛЬКУ для дітей на час вакацій або і на цілий рік, може поручити Управа Захисту для сиріт у Львові вул. Потоцького ч. 95. 2356 6—10

Загальні Збори

Товариства „Руська Бурса реміснича і промислова“ у Львові

відбудуться дня 29. червня 1927 р. о год. 6. вечером в домівці Тов. „Зоря“ вул. Вірменська ч. 25 партер, зі слідуючим порядком нарад:

1) Відкриття Зборів. 2) Відчитання протоколу з послідних Загальних Зборів. 3) Звіт з діяльности Т-ва в р. 1926. 4) Звіт провірної комісії. 5) Вибір голови, 3 членів Ради, 2 заступників і 3 членів провірної комісії. 6) Внески і запити. — В случаю браку приписаної скількости членів відбудуться другі Заг. Збори з тим самим порядком нарад о год. 6·30. — Львів, дня 17. червня 1927. — *о. Евзебій Бачинський*, голова, *Евген Винарський*, секретар. 2397